

да ся допирать до него. Единъ быкъ кого-то мушкахъ съ нажежено желѣзо и го карахъ върху него, не го повреди нъ ся обърнъ върху водителъ-тъ си, и само съ голѣмъ трудъ подбудихъ дивы-тъ звѣрове да го умъртвять. Постоянство-то съ кое-то християни-тъ обыкновенно прѣтърпѣхъ ужасны-тъ мъжы, зашто-то пріехъ особенно подверѣпленіе отъ горѣ; радость-та съ коуж-то отивахъ на смърть, и чясто даже на изгоряваніе съ пѣяніе на хвалебны пѣсны — прѣдавахъ души-тъ си, имаше върху присѣтствующы-тъ язычници едно по-силно вліяніе отъ колко-то имаше най-силнъ-тъ проповѣдь, и бѣше едно отъ най-плодоностны-тъ срѣдства, за да доведе при гонимы-тъ християны новы послѣдователи и да напълне рядъ-тъ имъ.

Трете-то столѣтіе, въ кое-то християне-тъ бѣхъ толкова страшно гоними, на обще бѣше едно врѣме на голѣмы смѣщенія. Не по-малко отъ 50 римски царіе възлѣзохъ въ теченіе-то на това врѣме на прѣстолъ-тъ, кои-то най-повече бѣхъ избрани отъ войници-тъ и слѣдъ малко врѣме пакъ отъ тѣхъ исти-тъ погубени. Много и голѣми сѣ язвы-тъ кои-то разорявахъ царство-то, и на кои-то християни-тъ глѣдахъ като на наказанія за варварство-то кое-то имъ причинявахъ, нъ и по-нѣкогажъ направяхъ язычници-тъ по-злобны. Още въ годинъ 180 подъ управленіе-то на *Коммодуса* кога-то гоненіе-то вече имаше вървежъ-тъ си, върлуваше една чюма въ цѣлѣ Италиѣ, Грѣціѣ и по другы-тъ римскы страны. Въ самый-тъ